

Pomoc má mnoho tváří

Magazín Diakonie ČCE

jaro 2024

Dítě nad vodou

Podpora vzdělávání z dílny Diakonie

- 2** **Úvodník ředitelky**
Mluvme o tom, jak nakládáme s mocí
- 3** **Nejlepší lék na smutek**
Rozhovor s naším klientem panem Standou
- 6** **Domov Pomněnka**
Známe datum slavnostního otevření
- 8** **Dítě nad vodou**
Podpora vzdělání z dílny Diakonie
- 11** **Znak Diakonie**
Dáreček? Nikoliv!
- 12** **Pečovatelka roku**
Za účasti první dámy ČR Evy Pavlové
- 13** **Kroupové rizoto s červenou řepou**
Z Postní kuchařky Pavla Drdela

Pomoc má mnoho tváří

Magazín Diakonie ČCE pro zaměstnance i širokou veřejnost. Vychází 4x ročně.

Vydává oddělení komunikace Diakonie ČCE, Belgická 22, 120 00 Praha 2, ok@diakonie.cz

Redakční rada: A. Šůra, T. Savická, D. Hála, E. Spálenská, **grafická úprava a sazba:** T. Savická,

foto: archiv Diakonie, pixabay.com

Vážení a milí čtenáři,

jako pracovníci Diakonie máme moc nad našimi klienty. Jako nadřízení máme moc nad podřízenými. A jak každý ví, moc člověka pokouší, aby ji zneužil. Zvláště vedoucí postavení nám k tomu dává příležitost. K zneužití moci přitom nedojde vždy ze zlé vůle. Dokonce se zdá, že častěji k tomu dochází spíše z nepozornosti. Jako lidé, kterým byla moc svěřena, něco nedomyslíme nebo upřednostníme vlastní pohled před potřebami druhého. Moc a zacházení s ní považuji za důležitou výzvu i pro nás v Diakonii. Nikoliv proto, že by nás k tomu nutila nějaká naše skandální pochybení. Pojdme učinit téma moci předmětem diskuze a reflexe prostě proto, že to vnímáme jako důležitou součást naplňování našeho poslání tvořit společenství, které v milosrdenství a s nadějí fortelně pomáhá potřebným.

Inspirativní čtení vám přeje

Hana Sklenářová, ředitelka Diakonie ČCE

VELIKONOČNÍ ZAMYŠLENÍ

Velikonoce jsou pro mě fundamentální okamžik v roce. Člověk se ponoří do hlubiny sama sebe a zároveň do utrpení Kristova a potom se pokusí nějakým způsobem vstát z mrtvých. Omlouvám se, že mluvím takhle teologicky, ale já v tyto dny jinak nemůžu. (Martin C. Putna o Velkém pátku)

Velikonoce jsou největší a nejvýznamnější křesťanský svátek. Je v nich skryto jádro křesťanského vyznání. Kristovo utrpení a zmrtvýchvstání. Velikonoční poselství odráží i diakonický znak, jak se dočtete v tomto magazínu. Onen čtvereček připomínající „dárek“ je ve skutečnosti koláž dvou symbolů. Prvním je kříž, který odkazuje na Kristovo utrpení. Ale nejen na ně. Odkazuje

na utrpení, těžkosti a bolesti lidí kolem nás. Odkazuje na neduhy, které člověka srážejí na kolena, berou sílu do života. Druhým znakem je koruna vzkříšení. Vzkříšení symbolizuje nový začátek, novou naději. Nejen pro Krista. Ale především pro každého, koho diakonická podpora a pomoc vyvádí z jeho obtíží.

O Velikonocích si tak můžeme v Diakonii připomenout podstatu diakonické práce. Nést s lidmi jejich utrpení, odlehčit jejich bolesti, provázet je v jejich těžkostech. A budovat účinnou podporu a pomoc, které utrpení promění, otevřou novou naději, korunují člověka novým vítězstvím.

■ Štěpán Brodský

A middle-aged man with a friendly expression, wearing a dark grey suit, white shirt, and patterned tie, stands in a craft workshop. He is surrounded by wooden shelves filled with various handmade items, including colorful candles, small figurines, and a sign that says "NA PRODEJ". To his left, a corkboard displays a sign that reads "TERAPEUTICKÁ DÍLNA" and several photographs and drawings. The overall atmosphere is warm and creative.

Nejlepší lék na smutek

Rozhovor s jedním z našich klientů o jeho práci,
učení se novým věcem a plánech do budoucna

Pana Standu jsme navštívili v jeho nelehkém období. Zrovna se chystal na pohřeb blízkému příteli a také kolegovi, který tragicky zemřel. Pan Standa se ale ani v těžkých chvílích nevzdává. V životě se musel prát s nejednou překážkou, přesto nikdy nepropadl marnosti. Udržuje si živý zájem o dění kolem sebe. Příběh pana Standy, klienta [sociálně terapeutické dílny Diakonie v Uherském Hradišti](#) ukazuje, jak Diakonie pomáhá lidem otevírat svět.

Kde jste byl před tím, než jste se potkal s Diakonií?

Žil jsem v azylovém domě. Nebylo to tam úplně špatné, ale zároveň tam vládl takový spíš přísnější režim. S tím jsem se úplně nepotkával. Přece jenom patřím k akčnějším lidem. Mám rád legraci a užívám si, když ji mohu zažívat společně s ostatními. I do hospody rád zajdu. S tím pak ale byly problémy. Zašel jsem si ve městě na pivo, na azylový dům jsem se vrátil v trochu veselejší náladě, jenomže pak každý takový člověk hned dostal dýchnout. A když nadýchal, tak ho nepustili dovnitř. Musel jsem být celou noc venku. To mi vadilo. Ono by to asi vadilo každému.

S příchodem do Diakonie se to změnilo?

To velmi. Díky Diakonii jsem se dostal do podpory samostatného bydlení. Mohl jsem opustit azylový dům a najednou jsem byl svým vlastním pánem. Ono se tedy potom časem ukázalo, že bude lepší, když přejdu do chráněného bydlení. Přece jen potřebuju více pomoci. Takže dnes bydlím v chráněném bydlení Charity. Tam se mi také velmi líbí. Do Diakonie docházím do sociálně terapeutické dílny. Pracujeme tu, vyrábíme. To mě baví. Jsou to hodně různorodé činnosti. Teď zažívám daleko větší volnost a přitom si sáhnou na zajímavou práci, která mě naplňuje.

Čemu konkrétně se v dílnách věnujete? A co vás baví nejvíc?

Hodně pracuju se dřevem. Řežu ho nebo sbírám hřebíky. Také jsem vyrobil například polštář. Jak říkám, činnosti jsou tady hodně různorodé. V poslední době ale přicházím na to, že mě ze všeho nejvíc baví vaření. Není se čemu divit, protože sám jsem velký jedlík. Všechno mi chutná, všechno sním. Navíc se rád o to, co vytvořím v kuchyni, podělím s ostatními. Když jim chutná také, mám z toho ohromnou radost.

Čím byste mě pohostil?

Uvařil bych vám třeba dýňovou polévku, kterou mě v Diakonii naučili připravovat. Také do koláče s drobenkou jsem se pustil a výsledek nebyl vůbec špatný. Takže ani koláč bych se vám nestyděl předložit.

Prý si takhle předcházíte také paní ředitelku.

No samozřejmě! (smích) A nejenom jídlem. K Vánocům, k Velikonocům vždy ode mě dostane ručně vyrobené přáníčko. Ale nemyslím jenom na paní ředitelku. Snažím se tady být hodný na všechny. Jsem moc vděčný všem, díky nimž naše dílna funguje, díky kterým i já mám zajímavou práci a mohu být mezi prima lidmi. Vždycky si přeju, aby se prodalo co nejvíce výrobků, které tady společně dáváme dohromady. No a když vidím, že nějaká z pracovníků dílny třeba táhne těžký balík nebo velkou přepravku, tak hned přiskočím a vezmu to za ni. Chci pracovnícům jejich námahu co nejvíc zpříjemnit a ulehčit, jak mi to síly dovolí.

Prý jste až do setkání s Diakonií nikdy nebyl v kavárně, a přitom jste po tom toužil.

Je to tak. Na Diakonii je také úžasné, že to není jenom chráněná dílna, podpora samostatného bydlení a další služby. S lidmi si tady také povídají, zajímají se o jejich příběhy a přemýšlejí, jak na ně navázat. No a když si povídali se mnou, tak jsem jim prozradil, že jsem nikdy nenašel odvahu zajít do kavárny. Chtěl jsem, ale nějak mi přišlo, že tam nepatřím. A dámy z Diakonie na to, že to tedy hned napravíme. Tak jsme si domluvili termín a myslím, že jsem všechny překvapil, protože jsem návštěvu kavárny vzal opravdu vážně. Přišel jsem v obleku jako na svatbu. Objednal jsem si kávu, pořádný kus dortu a krásně jsme si popovídali. Byl to pro mě svátek.

pokračování na další straně

Všichni o vás mluví jako o velmi pozitivním člověku. Veselá kopa, říkají. Jenomže teď zrovna zažíváte ztrátu mezi nejbližšími. Jak se s tím vyrovnáváte?

Je to pro mě opravdu hodně těžké. Můj blízký kamarád měl těžkou havárii, kterou bohužel nepřežil. Ano, jsem veselá kopa, rád a často se směju, ale také pláču. To se mi teď stává docela často. Není jednoduché se vyrovnat se ztrátou blízkého člověka. Chystám se na pohřeb. Ponesu u jeho rakve kříž. Umím to, protože v kostele u františkánů často ministruju. Takže takhle se půjdu se svým kamarádem rozloučit. Na druhou stranu si při tom všem neštěstí uvědomuju, jak je dobře, že můžu být v Diakonii. Pořád se tu něco děje, pořád se něco nového učím, a jak jsem mezi lidmi, tak to je nejlepší lék na smutek.

Zároveň máte docela zajímavé plány do budoucna. V souvislosti s vámi se mluví

o svatbě. Prý něco chystáte. Nebo je to jen fáma?

Ale není. Našel jsem si v Diakonii dlouhodobou známou přítelkyni. Seznámili jsme se přes sociálně terapeutickou dílnu a máme se hodně rádi. Chodíme spolu ven, na procházky a teď se například chystám, že společně vyrazíme do cukrárny. Takže je to moc pěkné. Jediná věc nám nevyhovuje: když končí den, je pro nás hrozně těžké se rozloučit. Přítelkyně mě nechce od sebe pustit.

Vy nebydlíte spolu?

Nebydlíme. I proto se chceme vzít, abychom mohli být prostě spolu pořád. Nejenom na procházkách. Přímo v Diakonii se totiž tolik nepotkáváme, protože každý pracujeme v jiné dílně. Tak plánujeme, že do toho – jak se říká – příští rok praštíme.

■ Ptala se Eva Spálenská

Diakonické **Středisko CESTA** v Uherském Hradišti vzniklo k 1. prosinci 1997. První poskytovanou službou byl Denní stacionář pro osoby s mentálním a kombinovaným postižením. Nabídka služeb byla rozšířena v lednu roku 2009 o ranou péči. Od roku 2016 poskytuje středisko sociální službu podpory samostatného bydlení osobám s chronickým duševním onemocněním a osobám s mentálním a kombinovaným postižením a od července 2017 pak sociálně terapeutickou dílnu pro tutéž cílovou skupinu.

Známe datum slavnostního otevření. V [Novém Městě na Moravě](#) jde do finále vznik [Domova Pomněnka](#). Bude mít kapacitu 30 lůžek pro lidi s Alzheimerovou nemocí a dalšími typy demence. Jde o službu, kterou v místě dosud nikdo neposkytoval. Cílem je, aby senioři zůstali v dosahu svých blízkých tam, kde prožili většinu svého života. Stavbu Pomněnky zaštiťuje Diakonie Myslibořice.

Spousta práce před námi

Hrubá stavba je hotová. Vypsali jsme výběrová řízení na pracovní pozice v Pomněnce a její slavnostní otevření plánujeme na víkend 17. a 18. srpna 2024. Přijďte! Do té doby však máme spoustu práce před sebou. Pro budoucí obyvatele Pomněnky pořizujeme potřebné vybavení: pečovatelská lůžka, křesla, stoly, židle a další nábytek do společných prostor. Nezládl bychom to bez podpory tisíců dárců, kterým není péče o seniory s demencí lhostejná. Proto jsme během února spustili dárcovskou kampaň.

Podpora: Jonáš Mareček

Tváří kampaně se stal Jonáš Mareček. Tento vynikající mladý biatlonista a novoměstský rodák je plně vytížený sportovní přípravou a účastí na závodech doma i v Evropě. Přesto si našel čas na natáčení televizního spotu pro Pomněnku. „*Je důležité podporovat podobné projekty a jsem rád, že k tomu mohu alespoň tímto způsobem přispět,*“ říká. Hlavním mediálním partnerem kampaně pro Pomněnku je Česká televize.

Partnerství s českým biatlonem

Domov Pomněnka se také představil během únorového Mistrovství světa v biatlonu v Novém Městě na Moravě. Po celou dobu šampionátu stál v novoměstské Vysočina Aréně dobročinný fotokoutek. Tam se mohli návštěvníci vyfotit a zároveň podpořit sbírku pro Pomněnku. Kdo se vyfotil, mohl se zároveň zapojit do soutěže o hodnotné ceny od českých biatlonistů. Hrál se například o závodní lyže s podpisy sportovců Markéty Davidové nebo Michala Krčmáře.

■ Petr Hladík, Domov Pomněnka

Dítě nad vodou

Podpora vzdělání
z dílny Diakonie

Mají-li mít děti užitek ze školní docházky, potřebují k tomu doma podporu. Ne v každé rodině ji dostanou. Pak musí zaskočit organizace jako Diakonie. Chce to zkušenost a kreativitu, jak ukazuje projekt [Dítě nad vodou](#). Pro děti díky němu vzniká podpůrná síť mezi školou, rodinou a sociálními službami. Umožňuje to nacházet cesty k účinnější pomoci.

Postižení, se kterým se Denisa narodila, považovali lékaři za neslučitelné se životem. Dnes je jí deset let. Žije díky moderní medicíně a láskyplné péči maminky Pavlíně Vejvodové. Denisa má vývod ze žaludku a kanilu zavedenou do hrdla, kterou je potřeba mnohokrát denně čistit. Sama se nenají, nemluví. Zrakem rozpoznává jen světlo a tmou. Její maminka Pavlína už je zkušená. Každodenní péči zvládá sama. Musí to ale dělat 24 hodin denně.

Se svým partnerem se před třemi lety rozešla. Domácnost s ní sdílí další tři její děti. Přirozeně se jim nestihá věnovat tak, jak by si zasloužily. Týká se to také její dcery Zuzky.

Vzájemné minuty?

Všichni, kdo Zuzku blíže poznali, o ní mluví jako o bystrém děvčeti. Je hodně živá a oproti svým vrstevníkům napřed. Ráda se kamarádí s dospělými, na které reaguje pohotově a chytře. Umí s nimi diskutovat o společenských tématech, která nasává z internetu. S velkým zaujetím také rozebírá vztahy. Ve svých jedenácti letech už má zájem o kluky. Hodně to prožívá.

Ve školní třídě se ale její náskok projevuje spíš destruktivním způsobem. O přestávkách i hodinách na sebe strhává pozornost. Jako silné osobnosti se jí to dost daří. Práce s takovou žákyňou je pro učitele nesmírně komplikovaná a Zuzka je na nejlepší cestě, aby se úplně minula se školou a škola s ní. Pro budoucnost jedenáctileté dívky žádná dobrá zpráva.

Nápad z časů pandemie

Je to právě vzdělání, co představuje pro děti z rodin v obtížné životní situaci naději na lepší budoucnost. Žádní vlivní příbuzní jim cestu do života neumetou. Postarat se o sebe musejí samy. Čím vyšší vzdělání přitom získají, tím větší je pravděpodobnost, že na cestě životem uspějí.

Pracovníkům sociálně aktivizační služby je tahle zákonitost dobře známá. V práci s rodinami se proto zaměřují na zvládání

školy jako na jednu z priorit. Naléhavé to bylo zejména nedávno, kdy se světem proháněla pandemie. Žáci zůstávali doma, učili se na dálku a zejména rodiče z rodin v obtížné životní situaci nestíhali školní povinnosti svých dětí pohlídat. Propad mnoha žáků byl nepřehlédnutelný.

Diakonie ve Vrchlabí a Jaroměři se proto spojily, aby žákům pomohly. Vznikl projekt Dítě nad vodou. Lektori Diakonie spolupracují s třídními učiteli a pravidelně se věnují těm dětem, které nemají doma ke zvládnání školy dobré podmínky.

Nevzdáme to

V pondělí končí Zuzce výuka kolem dvanácté. Od dvou ji čeká školní klub, což je něco jako družina pro pátáky a šestáky. Před klubem se Zuzce a jejímu spolužáku Dominikovi věnuje Petra Tomášová, lektorka projektu Dítě nad vodou.

Často společně s dětmi sedí nad češtinou a matematikou. Nejde však jen o doučování, jak je vidět: dnes paní Petra rozloží po lavici do dvou sloupců slova, ke kterým se vážou výrazné emoce. V jednom sloupci jsou ta negativní, v druhém pozitivní. Paní Petra se nejprve dětí zeptá, jestli všem slovům rozumějí. Objasnit je třeba tato: něha, frustrace, naděje. Přitom se ukazuje Zuzčina bystrost. I když významy slov přesně nezná, nahlas nad nimi uvažuje a míří správným směrem: „*Něco je těžké, ale my to nevzdáme,*“ přemýšlí o termínu naděje. „*Máme naději něco dokázat. Třeba zlepšit si známky,*“ dokončuje svou úvahu.

Paní Petra děti vyzývá, ať vyberou ta slova, která se jim spojují se školou. Z pozitivních zvolí Zuzka lásku, štěstí a vděčnost. Z těch negativních vztek a smutek. Při další práci paní Petra navádí děti na to, jak zacházet ve škole s emocemi – když člověka přepadne nějaká negativní, nemusejí jí podléhat. „*Co ti pomáhá, když jsi smutná?*“ ptá se Zuzky. Hovor s kamarádkami nebo telefonát sestře, zní odpověď. Ani jedno se ve škole při

pokračování na další straně

výuce nesmí. „Ale pomoci může už jen to, když si na to vzpomeneš. Nebo na cokoliv dalšího, co ti dělá radost,“ uzavírá Petra Tomášová dnešní setkání.

Jak sama říká, nejen že podporuje děti v předmětech, které zrovna nezvládají, ale poskytuje jim též lidskou oporu. Cílem není udělat ze čtyřkařů jedničkáře, ale dodat jim zdravou sebedůvěru, aby dokázali sami řešit náročné situace a říct si o pomoc tehdy, když je to nad jejich síly.

Jde také o přijetí vlastní rodinné situace. Například v minulosti si Zuzka hodně vymýšlela. Vykládala spolužákům i paní učitelce, jaké to má doma báječné; přitom každý věděl nebo přinejmenším tušil, že to není pravda. Podle Zuzčiny třídní učitelky Zuzany Krudencové se tohle hodně zlepšilo. I když Zuzka stále patří v její třídě k nejobtížnějším žákům, zlepšila se také v plnění školních povinností. „Přes všechny limity, na které naráží, je neskutečně snaživá,“ říká paní třídní.

Petra Tomášová také Zuzku nasměrovala do skautského oddílu. Navštěvuje ho od

prosince a je nadšená. Skauting by Zuzku také mohl podpořit. Zejména nasycit její hlad po mezilidském kontaktu.

Říct si o pomoc

Práce se školáky v rámci projektu Dítě nad vodou má ovšem i širší význam. Diakonie může rodinám pomoci též jinak než podporou vzdělání jejich dětí. Mají to za úkol sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi. Jejich záběr je široký: od pomoci rodinám při jednání s úřady přes řešení problémů s financemi či bydlením až po psychickou pomoc dětem či rodičům. Rodiny, které by ale sociálně aktivizační službu nejvíce potřebovaly, však o ní často nevědí nebo se ostýchají o pomoc požádat. „Díky projektu Dítě nad vodou k nám ale mnoho rodičů získalo důvěru. Pochopili, že jsme tu pro ně, a obrací se na nás pro radu i pomoc,“ říká Dana Zaplatílková koordinátorka projektu Dítě nad vodou z Diakonie Vrchlabí.

■ Adam Šůra

Projekt Dítě nad vodou zahájil a pokračuje s podporou stovek individuálních dárců sbírky Krabice online. Děkujeme!
www.krabiceonline.cz

Psaní od srdce

Překonáváme bariéry mezi generacemi.
Pojďte do toho s námi!

29. dubna–12. května 2024

www.psaniodsrdce.cz

Když se podíváme na znak Diakonie, je nám vše hned jasné. Vidíme dárek – krabici ovázanou pentlí s mašličkou.

Nakonec proč ne. Pomáhající práci Diakonie bychom mohli chápat jako dar svého druhu. Znak však odkazuje k něčemu úplně jinému.

Diakonie se hlásí ke svým křesťanským kořenům. Vznikla v prostředí evangelických církví na počátku moderní doby. Tehdy se křesťané začali rozpomínat na to, že nedílnou součástí jejich mise ve světě je také pomoc potřebným.

V biblických knihách Nového zákona se píše o diakonech pověřených „službou při stolech“, což je starověký křesťanský termín pro sociální práci. Nový zákon je psaný řecky a diakonein znamená ve starořečtině sloužit.

Odtud Diakonie, název pro moderní sociální práci rozvíjenou evangelickými církvemi.

Časem začalo být jasné, že k názvu je potřeba i znak. Berlínský expert na užitou grafiku profesor Richard Boeland zvítězil se svým návrhem v konkurenci dalších dvou stovek grafických předloh. Boelandův návrh prošel dalšími úpravami, až se ustálil v současné podobě znaku Diakonie.

Na dárek se v něm věru nepomýšlí. Je vlastně kombinací dvou prastarých křesťanských

symbolů: kříže a královské koruny.

Na kříži umírali ve starověku zavržení lidé. Zemřel na něm i Ježíš. Symbol kříže odkazuje na opuštěnost, bolest, smrt.

Královská koruna odráží křesťanskou víru ve vítězství života nad smrtí. Moc nad světem náleží vzkříšenému Kristu. Opuštěnost, bolest, ba ani smrt, jakkoliv mohou být drtivé, nemají poslední slovo. Život vítězí.

Takové významy tedy nese symbolika ukrytá ve znaku Diakonie.

Lze ji vyložit i bez náboženské terminologie, která je dnes mnoha lidem nepříjemná a cizí?

Nic nelakujeme narůžovo. Vidíme ve světě spoustu trápení, leckdy nesmyslného a absurdního. Vždy tu s námi bude. Ale nebojíme se ho. Nenecháme se jím zdrtit do bezmoci. Naopak. Sloužíme těm, na které trápení dopadá nejvíc. Nabízíme účast a pomocnou ruku, aby lidé nezůstávali sami a mohli s naší podporou důstojně čelit těžkým životním situacím. Má to smysl? O tom nepochybujeme.

To je Diakonie.

Národní cena sociálních služeb – Pečovatelka roku se letos odehrála v obzvláště slavnostní atmosféře. Odpolednem na pražské Novoměstské radnici provázela patronka národní ceny, herečka Ilona Svobodová, s moderátorem Alešem Cibulkou. Vynikajícím pečovatelkám a pečovatelům roku 2023 osobně pogratulovala i první dáma.

S podporou Evy Pavlové

Manželka prezidenta republiky převzala nad Pečovatelkou roku záštitu. Eva Pavlová tak navázala na svou předchůdkyni Livii Klausovou, která stála u zrodu ocenění Pečovatelka roku. Opětovná osobní podpora první dámy přinesla radost nejen organizátorům, ale především všem oceněným pečovatelkám a pečovatelům. Evě Pavlové a jejímu týmu velmi děkujeme!

Manažerka roku: Irena Opočenská

Stejně jako je důležitá samotná péče, má význam i práce těch, kteří tuto péči organizují a vytvářejí pro ni dobré zázemí. Proto získávají ocenění též manažeři sociálních služeb. Letošní manažerkou roku se stala Irena Opočenská, dlouholetá ředitelka Diakonie Litoměřice. Pod jejím vedením se středisko rozrostlo na jednoho z nejvýznamnějších poskytovatelů sociálních služeb v regionu. Je též největším regionálním zaměstnavatelem lidí se zdravotním postižením. Paní ředitelce gratulujeme!

Gratulujeme všem

Také dalším oceněným gratulujeme. Děkujeme za jejich empatickou, obětavou a profesionální péči o klienty sociálních služeb. Přejeme jim hodně dalších úspěchů. Hlavními oceněnými za rok 2023 jsou:

Drahuše Řezníčková, Oblastní charita Červený Kostelec (terénní služby)

Petra Baier, Domov pro seniory Chodov (pobytové služby)

Božena Kasíková, Židovská obec v Praze (sociální pracovnice)

Jana Kurková, Domácí hospic sv. Markéty ve Strakonících (cena veřejnosti)

KROUPOVÉ RIZOTO S ČERVENOU ŘEPOU

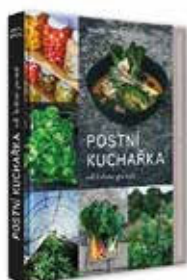

4 porce | 30 minut příprava | 80 minut vaření

- 300 g větších ječných krup (číslo 9)
- 1 menší cibule
- 1 menší červená řepa
- olej na opečení
- sůl
- čerstvě umletý pepř
- ½ čajové lžičky sušeného zázvoru
- ½ čajové lžičky umletého nového koření
- 50 ml kombuchy
- 200 ml zeleninového vývaru
- 1 malá žlutá řepa
- mikrobylinky (lístky mladé zeleniny 6 až 21 dní od zasetí)

Kroupy opakovaně propláchneme ve studené vodě. Dáme do hrnce s dostatečným množstvím horké, osolené vody. Vaříme zhruba 50 minut doměkka. Kroupy scedíme a znovu propláchneme, aby se neslepily. Na oleji zpěníme nadrobno pokrájenou cibulku. Přidáme nastrohanou červenou řepu. Osolíme, opepříme, zaprášíme mletým zázvorem a novým kořením. Krátce promícháme, aby se chutě propojily. Podlijeme kombuchou, která jídlu dodá trochu nakyslosti a skvěle podrží sytou barvu řepy. Přilijeme vývar, přidáme kroupy a svaříme do konzistence klasického rizota. Ihned servírujeme do hlubokého talíře. Doplňme tenkými plátky žluté řepy a mikrobylinkami.

Z Postní kuchačky Pavla Drdela

Postní kuchačku kupujte online na Pomahejdarkem.cz. Získáte 200 stran originálních postních receptů v pevné vazbě, doplněných krásnými barevnými fotografiemi. Koupí podpoříte školní docházku 36 chudých dětí v Bejrútu v Libanonu. Vzdělávání získávají v bejrútském komunitním centru Tahaddí, se kterým dlouhodobě spolupracuje diakonické Středisko humanitární a rozvojové spolupráce.

POSTNÍ SBÍRKA

Diakonie
Česko-bratrské církve evangelické

Děti v chudinské čtvrti na jihu libanonského Bejrútu žijí v otřesných podmínkách. Vysvobodit je může jen jedno: vzdělání. Proto dlouhodobě spolupracujeme s tamním komunitním centrem Tahaddi. Děti tam navštěvují školku a školu.

Pojďme je společně podpořit!

Výtěžek sbírky pomůže uhradit školní potřeby, svačiny, knihy, výlety do přírody nebo podpoří dětský sbor.

Dary lze posílat prostřednictvím platformy [Darujme.cz](https://darujme.cz) nebo nákupem na [Pomahejdarkem.cz](https://pomahejdarkem.cz), kde získáte výrobky z šicí dílny centra Tahaddi či Postní kuchařku.

Děkujeme, že pomáháte s námi!

Středisko humanitární a rozvojové spolupráce Diakonie ČCE

www.postnisbirka.cz

„Já jsem tvé stáří,
pozvi mě dál...“

SETKÁNÍ SPIRÁLA 2024

Sola gratia, Bystřice pod Hostýnem, 15.–17. 4. 2024

Zveme vás na tematické setkání zaměstnanců Diakonie, zaměřené na spirituální péči. Tentokrát s tématem spirituality seniorů i nás samých jako současných či budoucích seniorů.

Proč stáří? Letošní „Spirála“ se zaměří na téma spirituality seniorů a naší vlastní spirituality jako (budoucích) seniorů. Srdečně zveme všechny, kteří pracují s cílovou skupinou seniorů, mají seniora ve své domácnosti, tematika stáří je zajímavá a které zajímá, jaká parta lidí se potká kolem Spirituální péče v DČCE.

Proč Spirála? Spirituální péče v Diakonii ČCE stojí na našem společném objevování toho, co rozvíjí a podporuje spiritualitu naši vlastní, našich kolegů a klientů. Nabízíme cestování spirálou dovnitř a ven, rozmotávání klubek přístupů, zbožností, představ a přání. Vynášení toho nejlepšího z našeho nitra pro naše vzájemné hluboké a smysluplné bytí nejen v Diakonii ČCE, ale i ve svém vlastním životě.

Program

- Rozhovory, reflexe a sdílení zkušeností – význam spirituální péče v Diakonii ČCE
- Přednáška Věry Suchoňové na téma Spiritualita v sociální práci se seniory
- Kreativní práce s biblickým textem
- Hudební večer se Slávkem Klecandrem
- Interaktivní program Jana Krupy na téma Pozvat stáří dál?

Organizace setkání V pondělí večer příjezd do Sola gratia (včetně večeře) či v úterý ráno na začátek programu v 9.00. Program bude poté probíhat celé úterý a ve středu dopoledne. Setkání je ukončené společným středečním obědem.

Cena 2 850 Kč

Přihlašování Přihlašovat se můžete do 1. dubna, a to na webové stránce bit.ly/DCCESpirala či načtením QR kódu:

